No. 2054 Zaterdag 19 Mei 1923. 40ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De beteekenis van het Pinksterfeest.

Het Pinksterfeest van het Oude Testament herinnerde de Israëlieten aan de Goddelijke wetgeving op den berg Sinaï; door de zending van den door Christus aan zijn Apostelen beloofden Vertrooster werd de nieuwe wet der genade voltooid, bezegeld en in werking gebracht.

Verder treedt bij de zending van den H. Geest het wezenlijk zichtbaar karakter der Kerk duidelijk in het licht. De H. Geest verscheen onder de gedaante van vurige tongen en dus op zichtbare wijze, zooals ook de Zoon Gods zichtbaar, als waarachtig mensch, op aarde verschenen was. Terwijl nu de Kerk een geheel eigenaardig zichtbaar begin had, wordt daardoor tevens aangeduid, dat zij over 't geheel eene zichtbare instelling is en blijven moet, en zich niet in den nevelachtigen sluier eener *„onzichtbare kerk"* wikkelen mag. Ook de vier in den Katechismus vermelde eigenschappen der ware Kerk kenmerken zich reeds duidelijk op haren geboortedag. De H. Geest verscheen onder het zinnebeeld van vurige tongen; en terwijl Hij het innerlijk wezen der Apostelen geheel vervulde, loste de gansche zinnebeeldige vuurstroom zich als het ware in verscheidene gedeelten op en daalde op elk hoofd der Apostelen neder. Eenzelfde geest had allen op gelijke wijze bezield, en zoo moesten allen tot *ééne gemeenschap*, ééne Kerk verbonden worden. Als middelpunt en vertegenwoordiger dezer *eenheid* verschijnt terstond Petrus, dat hij allereerst als Gods bode optreedt en op zijn woord drie duizend menschen zich bij de Kerk aansluiten. Men versta dit wel: zich bij de *Kerk* aansluiten. Want de H. Schrift zegt uitdrukkelijk: „Er sloten zich omtrent drie duizend zielen bij de Kerk aan." De kerk heeft dus haar bestaan niet aan de bekeering dier drie duizend te danken, maar de bekeerlingen gingen tot de reeds bestaande Kerk over en werden met haar tot eene organieke eenheid verbonden.

De ware Kerk is *heilig*. Door de zending van den H. Geest heeft de Kerk een waarlijk heiligen aanvang genomen. Verder stelt Petrus in zijne leerrede niet alleen Jezus, den Stichter der Kerk, „als Heer en Messias" voor, maar hij verklaart tevens, dat, om aan het doel en den „roep van God" te beantwoorden, men vergeving zijner zonden en de „gaven van den H. Geest ontvangen" moet, en als middelen daartoe beveelt hij de boetvaardigheid en het Doopsel aan — voorzeker een heilig doel en heilige middelen.

De ware Kerk is *Katholiek* (algemeen), en er waren toenmaals te Jeruzalem vertegenwoordigers van bijna alle natiën, ja, als het ware van de gansche menschheid, aanwezig. En Petrus betoogt in zijne leerrede, dat de „belofte" ook hen allen geldt, „die ver verwijderd zijn."

De Kerk Gods is *Apostolisch*, d.i. allereerst op de Apostelen gegrondvest. Het apostolische kenmerk der oorspronkelijke Kerk kan men nooit loochenen. Want ofschoon allen met den H. Geest vervuld werden, zoo treden er toch vooreerst slechts „elf" op, met Petrus aan hunne spits.

Op dien dag heeft ook de Kerk hare drievoudige werkzaamheid terstond aangevangen: de *leerende* toont zich reeds in het optreden der van den H. Geest vervulde Apostelen en leerlingen, vooral in de met opperherderlijk gezag voorgedragen leerrede van den Vorst der Apostelen; de *wetgevende*, doordien Petrus als onvermijdelijke voorwaarde tot toetreding der Kerk vaststelde: boetvaardigheid en het Doopsel; de *priesterlijke*, in de werkelijke toediening van het Doopsel aan hen, die daartoe de vereischte hoedanigheden bezaten.

Calcutta, Curaçao, Nijmegen.

Denk niet, lezer, als ge dit opschrift leest, dat wij van plan zijn U een raadseltje op te geven. Die vreemde combinatie: *Calcutta, Curaçao, Nijmegen*, heeft toch alle reden van bestaan, en zij zal u duidelijk worden, als gij met het volgende hebt kennis gemaakt, geschreven door den Indischen briefschrijver van de *Maasbode*:

„*Hooghly* is door de rivier van Hooghly van het eigenlijke Calcutta gescheiden, en een schipbrug verbindt de aantrekkelijkheid van het eene met de heerlijkheid van het andere. Ik kan in het buitenland geen brug en zeker geen schipbrug passeeren, of mijn gedachten vliegen naar Nijmegen, gelegen in het land, dat omtrent het rijkste en dichtstbevolkte der aarde is en waar in de eeuw, waarin tijd als geld wordt beschouwd, met een onzalige anti-diluviaansche kist wordt gescharreld, welke onder den naam van gierpont dienst doet, om het verkeer tusschen een stad en haar ommelanden zooveel mogelijk te belemmeren.

Vermits de oude zetel van Keizer Karel wel nimmer in het bezit zal geraken van een voldoening-schenkende oeververbinding, heeft het me altijd toegeschenen, dat de verbetering van den tegenwoordigen toestand aldaar misschien in Curaçao te vinden is. De hoofdstad van dat eilandje bezit een ingenieuse schipbrug, die op het gebied van snel openen en sluiten voor doorlating van schepen als het ei van Columbus gelden mag. Naar het schijnt, is de gedachte aan de Willemstadsche schipbrug nimmer bij de vroede vaderen van Nijmegen opgeborreld, alhoewel toch een briefje van de *Curaçaosche Handelmaatschappij* te Amsterdam, welke dat wonder in exploitatie heeft, per keerenden post alle technische en andere geheimen zou bloot leggen. In alle gevallen heeft Willemstad een les te leeren aan alle steden, die Nijmegen reeds zoover voorbijgestreefd zijn, dat ze temminste al in het bezit zijn van een schipbrug.

De *Hooghly-brug* houdt lessen in van een anderen aard. Ze gaat dwars over de haven van de groote handelstad Calcutta heen en er heeft dies een waterverkeer onder haar dek door plaats, dat bij dat van geen enkele wereldstad ten achter staat. Anderzijds dient zij om de paar honderdduizend menschen, die aan de eene zijde van de rivier wonen, dag en nacht in verbinding te houden met het millioen, dat in Indië's voormalige hoofdstad huist. Zij vormt dus het snijpunt van een geweldig verkeer.

Nu is een Indiër een man, die altijd tijd heeft, maar het gesukkel met het openen van een brug, zooals men dat te Arnhem kan gadeslaan, zou hem toch te machtig zijn en een gierpont, zooals Nijmegen er een rijk is, zou hem eenvoudig uit zijn vel doen springsn. Daarom heeft hij iets anders uitgedacht. Hij heeft de booten van zijn schipbrug drie of viermaal zoo groot gemaakt, als men ze ten onzent ziet. In die booten heeft hij soliede stellages gebouwd, een meter of 10 à 12 hoog en op die stellages heeft hij zijn brugdek gelegd. Het gevolg is, dat ongeveer 90 pct. van alle waterverkeer onder de brug door kan plaats hebben, hebben, zonder dat deze geopend behoeft te worden. Ter doorlating van de rest wordt de brug een of tweemaal per dag op een vastgesteld en lang van te voren bekend gemaakt tijdstip geopend. Op die wijze is men er in geslaagd de belemmering van het geweldige verkeer, waarvan de Hooghly-brug het snijpunt is, tot een minimum te reduceeren."

***

Het zal onze oude *Koningin-Emma-Brug*, die in den laatsten tijd zooveel onaangenaams, de vorige week nog van *Jan Paul*, te verduwen heeft gehad,

werkelijk goed doen, dat er nog één is opgestaan, die de partij voor haar opneemt en nog wat goeds van haar weet te vertellen.

Wij zijn er niet in geslaagd te weten te komen, wie die Indische briefschrijver van de *Maasbode* is, die zooals duidelijk blijkt onze beroemde brug over de haven uit eigen aanschouwing kent.

Doch zooveel is toch wel zeker, dat die schrijver het drukke scheepvaartverkeer door onze haven van den laatsten tijd niet meer gekend heeft, anders zou hij haar niet zooveel lof hebben toegezwaaid en zelfs aan Nijmegen ter navolging hebben aanbevolen.

Bij den sterken stroom en de groote breedte der rivier de Waal voor Nijmegen, lijkt ons een dergelijke pontonbrug als we hier hebben, voor Nijmegen geheel ongeschikt.

Zoo'n brug zou vooral bij het openen en sluiten door den sterken stroom in een groote bocht gewrongen, zooniet middendoor gebroken worden.

Verschil van de scheepbrug bij Arnhem over den Rijn en onze brug bestaat alleen hierin, dat onze brug in zijn geheel wordt opengedraaid, terwijl te Arnhem alleen het middengedeelte wordt uitgeschoven. —

Als we alle plannen en voorstellen voor het vervangen van onze brug eens de revue laten passeeren, komen we tot de volgende resultaten:

No. 1 De Hooghly brug bij Calcutta.

Voor hier zou men de stellages op de pontons nog heel wat hooger dan 10 à 12 M hoogte moeten opbouwen, om zelfs de grootste booten met hunne hooge topmasten gelegenheid te geven onder het brugdek te laten doorvaren. Maar zelfs van die moeilijkheid afgezien, is een dergelijke Hooghley-brug voor hier ongeschikt, omdat deze zeer hooge oevers veronderstelt, terwijl hier de beide oevers ternauwernood een voet boven den waterspiegel uitsteken.

No. 2. Het plan JAN PAUL. *Een tunnel onder de haven dóór.*

In ernst opgevat zal dit plan, waarmede zeker een paar millioen gemoeid zijn, zeker wel immer een *finantieele* onmogelijkheid blijven.

Al zou *technisch* dit plan ook uitvoerbaar zijn, dan gelooven wij niet, dat het ooit iemand bevredigen zou. Men moet niet vergeten, dat zoo'n tunnel als drukke verkeersweg voor auto's en voetgangers alhier een minimumbreedte van 10 M zou moeten hebben, dat het bovengedeelte van dien tunnel minstens een paar meters onder het diepste gedeelte van de haven zou moeten blijven, dus zeker tot ongeveer 20 meter beneden den waterspiegel moet komen te liggen

Wetenschappelijk allerlei.

De Pionier der Vliegkunst.

De Braziliaan Santos Dumont is de voorlooper geweest van hen, die de lucht veroverden. Eenigen tijd geleden verhaalde hij in het Fransche tijdschrift: *„Je sais tout"* zijn leven als uitvinder.

Reeds op jongen leeftijd had Santos Dumont, zoon van een rijken Braziliaanschen koffieplanter, veel belangstelling voor de luchtvaart:

„Mijn eerste leeraar in de luchtvaart," schrijft hij, „was de groote visionnaire", Jules Verne. Van 1888 tot 1891—toen ik mijn eerste reis naar Europa maakte—bracht ik mijn tijd door met de werken te lezen van dezen merkwaardigen voorziener der toekomst, die in zijn werken de luchtvaart en het varen onder zee beschreef."

Santos Dumont kwam met zijn vader naar Parijs. Op den vooravond van den terugkeer naar Brazilië bezocht hij met zijn vader het *„Palais de l'Industrie"*, waar een machinetentoonstelling was.

„Hoe groot was mijn verwondering, toen ik voor de eerste maal een petroleummotor zag, die heel licht was, de kracht had van een paard en die werkte!

Ik vroeg toen aan mijn vader toestemming om te studeeren, maar hij scheen geen aandacht te schenken aan mijn voorstel. Ik troostte me niet, voordat ik Parijs verliet, alle mogelijke boeken aan te schaffen over de vraagstukken, waar ik voor voelde: ballons en luchtreizen.

Op een morgen, te Sao Paulo, vroeg mijn vader met hem te gaan naar de stad. Daar liet hij, tot mijn groote verbazing, bij zijn notaris een acte opstellen van mijn meerderjarigheidsverklaring. Ik was toen 18 jaar. Toen we weer thuis waren, gaf hij me cheques ter waarde van vele honderden „contos" en zei me:

„Ik heb nog maar eenige jaren te leven; ik wil zien hoe je zult werken. Ga naar Parijs, waar je, door onze neven met raad en daad bijgestaan, cursussen kunt volgen in natuurkunde, chemie, werktuigkunde, electriciteit enz. Vergeet niet, dat de toekomst der wereld in de werktuigkunde is. Het is niet noodig, dat je een bestaan verzekert, ik zal je het noodige nalaten."

Maar al had de jonge Braziliaan aan zijn vader een goeden steun in den rug, toen hij, te Parijs gekomen, moeite deed om een ballontocht mee te maken, was hij zuinig. Een balloneigenaar vroeg hem meer dan 1000 francs plus de onkosten, die door de ballon zouden worden veroorzaakt.

„Ik was er niet mee onbekend," zegt Santos-Dumont, „dat hij eens een schoorsteen van een fabriek vernield had en dat hij op 'n anderen keer was neergekomen op een boerderij en daar een brand had veroorzaakt.

De raadgevingen van zijn vader volgend, zag hij voorloopig van zoo'n duur tochtje af.

Hij was te Rio Janeiro (in 1897), toen hij een gedetailleerde beschrijving las van de ballon van André, den poolreiziger. Maar dat boek van den constructeur Lachambre besliste over zijn verder gedrag, hij ging naar Parijs.

Hij kwam daar in den winter aan. Lachambre had een kleine ballon. Voor 250 francs kon Santos mee. En hij behoefde niet te rekenen op verdere onkosten. De neef van den constructeur, die de ballon bestuurde, had nog nooit een ongeluk gehad. Voor 250 francs en twee spoorkaartjes voor de terugreis, was Santos luchtreiziger.

Die eerste tocht, die reeds op den morgen, volgende op zijn bezoek bij Lachambre, plaats had, beviel Santos Dumont zoo goed, dat hij den ballonbestuurder op de terugreis kon mededeelen, dat hij zelf een kleine ballon wilde bouwen.

Hij bestelde een heel klein „schuitje" — het woog slechts 100 pond — en hij vroeg een ballon van ongeveer 100 kub. M. Men versleet hem voor gek! Maar eenige maanden later verbaasde *„le Brasil"* heel Parijs, toen deze zeepbel boven de stad dreef. De diameter van dit ballonnetje was 6 M., de inhoud 113 kub. M., het gewicht der zijde 7 pond, dat van de gevernisste zijde 28 pond, netwerk en touwen wogen 3 pond en 3 ons, het schuitje 12 pond, het leidtouw van 100 Meter 10 pond, een ankertje 6 pond.

Santos Dumont's berekeningen kwamen precies uit, hij kon de lucht ingaan zonder een zak ballast. Hij deed veel tochten met dit ballonnetje en raakte zoo met de bewegingen vertrouwd.

Maar hij wilde verder gaan. Hij kondigde zijn vrienden van de Automobileclub aan, dat hij proefnemingen ging doen met een langwerpige ballon, waaronder een explosie-motor. Men voorspelde hem, niets was toch ontplofbaarder dan waterstofgas, een zekeren dood.

Santos Dumont construeerde ballon nr. 1. weldra gevolgd door ballon no. 2. Hij kwam op het denkbeeld geen knalpot op den motor aan te brengen en de afvoerbuizen naar beneden te richten, de vonken werden naar beneden geworpen, d.i. ver van de ballon. De motor kon nu geen schade meer doen. Maar als het gas van de ballon uit de kleppen kwam, kon het heel

Onder de oevers zou de tunnel weer langzaam moeten stijgen, om aan de Pundazijde, misschien in de omgeving van het Wilhelminapark en op Otrabanda, ja waar? misschien eerst bij het St. Thomas-College op het einde der Breestraat uit den grond te voorschijn te komen. Wil men den tunnel onder het Brionplein laten ombuigen, (waar zeer groote bezwaren aan vastzitten), dan zou de ingang misschien op het open meest zuidelijk gedeelte van dit plein kunnen vallen. Bovendien zou zoo'n tunnel dag en nacht electrisch moeten verlicht worden. Wij zullen dus Jan Paul maar den raad geven zijn plan voor goed in de portefeulle op te bergen.

No. 3. Het systeem van een TRANSBORDEUR OF ZWEEFBRUG, draaibrug, ophaalbrug, enz. die allen in zware ijzerconstructie moeten gebouwd, zullen we maar onbesproken laten, omdat ze allen wegens de groote kosten, toch niet uitvoerbaar zijn.

No. 4. Als de eenvoudigste oplossing lacht ons nog het meest toe, een soort *Ferryboot*, een *Heen-en-Weer*, een *Zeldenrust*. Twee ijzeren ponten naast elkander liggend en door een gemeenschappelijk dek verbonden, door een motor voortbewogen, en naar gelang van de oppervlakte van het dek plaats biedend voor 5 tot 10 auto's en een 100-tal voetgangers.

Praktisch zou zoo'n Ferrypont, in verband met de ondiepte aan de Westzijde der haven, maar weinig diepgang mogen hebben. Ook mag het dek niet al te hoog boven het water uitsteken met het oog op de lage kaden langs de haven. Deze oplossing komt ons als de makkelijkste, de meest economische voor en die ook het publiek het meest bevredigen zal en die de scheepvaart geen enkele belemmering in den weg legt.

Wat anderen getuigen.

V.

Katholieken en Protestanten.

Van Paapsche stoutigheden en Protestantsche schandelijkheden, is de titel van een artikel in de protestantsche *„De Waarheidsvriend"*, waaraan wij het volgende ontleenen:

„De Roomschen voelen zich nog al. Dat is aan onderscheidene dingen goed te merken. En dan is er een zeker soort van menschen, die spreken van „Paapsche stoutigheden", scherp van leer trekken tegen de Roomschen en hun redevoering besluiten met een motie, welke met algemeene stemmen wordt aangenomen. Dan gaat men blij huiswaarts en het is weer eens goed gezegd. Die Roomschen óók! We zullen ze!....

Wat is er gepraat en geschreven over de oprichting van een Roomsche Universiteit. Dat is toch een Roomsche stoutigheid, die alle perken te buiten gaat. Dat gaat vierkant in tegen onze Protestantsche volksgeest. We zullen ze! De motie is aangenomen en die meegedaan hebben tegen Rome te protesteeren, zijn luide geprezen!....

Wij vragen ons wel eens af: weet men wel, wat men doet en wat men zegt? Heeft men ook de moeite genomen, de dingen wat dieper te beschouwen, dan de gangbare meening deze dingen zoo gaarne opdischt.?

Hebben de Roomschen in Nederland het recht een Hoogeschool op te richten, ja of neen?

En dan lijkt het ons moeilijk te verdedigen, om te zeggen: neen! Waar de Regeering drie Hoogescholen nu jaren en jaren zoo heeft ingericht, dat daar aan die „Fabrieken der wetenschap", waar de knapste koppen werken, leeren, leiden, vormen, steeds een heirleger van onge- [illegible] loovingen eigenlijk slechts geduld worden — en meer gepasseerd dan benoemd — daar kunnen wij het best begrijpen, dat de Calvinisten eenerzijds en de Roomschen anderzijds zeggen: Wij gaan zelf een „Fabriek van wetenschap" oprichten, waar onze mannen vrij en blij werken kunnen, tot bevordering van de wetenschap en tot vorming van de studenten, die straks als doktoren, advocaten, predikanten, leeraars, aan allerlei onderwijsinrichtingen enz. enz., als wetenschappelijke menschen van Christelijke Confessie tot zegen kunnen zijn van velen om anderen weer te kweeken, die op allerlei terrein des levens gaarne den Heere dienen willen in allerlei ambt en arbeid.

Doch eigenlijk wilden we, waar we aan allerlei spreken en protesteeren tegenover „Paapsche stoutigheden" gedachtig waren, op iets anders wijzen. En dat is: op heel iets vreeselijks en heel iets verschrikkelijks.

De Roomsche Kerk heeft altijd gevoeld dat de Hervormde Kerk het krachtigst bolwerk was tegenover Rome. Daar zaten mee hun krachtigste tegenstanders. En als de neuzen geteld worden, dan waren er altijd veel meer Hervormers dan Roomschen.

Maar zoo langzamerhand is Rome bijna in aantal even sterk geworden als de Hervormden zijn.

Tegenover 2,444,583 Roomschen staan nog slechts 2,826,633 Hervormden. Het verschil bedraagt dus nog geen 400,000. Er zijn nog wel een miljoen protestanten, die tot een ander Kerkgenootschap behooren, doch de Hervormde Kerk is op weg, haar plaats, niet alleen als volkskerk, maar ook als Grootste Kerk in Nederland te verliezen. En dan komt in haar plaats.... de Roomsche Kerk!

Dit moet voor ieder Hervormde natuurlijk pijnlijk zijn.

Maar.... hoe is het ook met de Hervormde Kerk gegaan! En Protestanten hebben dat gedaan.

Wat is bovendien „Hervormd", wat is Protestant? Wat verzameling van vogels van diverse pluimage; een éénheid, welke geen éénheid, maar een koninkrijk, dat tegen zich zelf verdeeld is en God niet eert en dient naar zijn Woord.

Doch naast deze geestelijke godsdienstige oorzaken van verval en verzwakking bij ons, zijn er nog wel andere dingen te noemen.

Eén ervan is, de terugkeer van het geboortecijfer bij de Hervormden in tegenstelling met dat der Roomschen.

In 1871—1880 was dit aantal geboorten bij de Hervormden 318,275, bij de Roomschen 253,464. Een voorsprong bij de Hervorming van bijna 55,000.

1911—1920 was het geboortecijfer der Roomschen 582,322 en dat der Hervormden 580,102, of ruim 2000 in het nadeel der Hervormden, niettegenstaande hun meerderheid van 400,000 zielen.

Deze dingen spreken boekdeelen van schandelijke onzedelijke practijken in het huwelijksleven. En deze cijfers zeggen, dat in ruim 15 jaar het Roomsche deel der bevolking de „sterkste gezindheid" zal zijn in het Protestantsche Nederland.

Voor Noord-Holland zijn deze cijfers het meest sprekend en het meest onheilspellend.

In 1871—1880 bedroeg het aantal geboorten bij de Hervormden 56.384: bij de Roomschen 37.110; d.w.z. ruim 19.000 in het voordeel der Her- [illegible]

In het tijdvak 1911—1920 waren deze cijfers 63.711 en 79.402 of bijna 16.000 in het voordeel der Roomschen. Of, anders gezegd: de Roomschen gingen in het aantal geboorten in Noord-Holland met ruim 100 pCt. vooruit, de Hervormden met ruim 12 pCt: dat is dus niet minder dan 88 pCt. in het voordeel der Roomschen!

Cijfers zijn dor materiaal. Ook kan men soms met cijfers goochelen, om te bewijzen, wat men graag wil bewijzen. Maar bovenstaande cijfers zijn huiveringwekkend sprekend.

In Haarlem werden in 1871—1880 geboren 3016 Hervormde en 2981 Roomsche kinderen. In 1911—1920 bedroegen deze cijfers 3101 en 5519; m. a. w. bij de Hervormden een toename van even 3 pCt: bij de Roomschen bijna 90 pCt. Bij de Hervormden bijna stilstand, bij de Roomschen bijna verdubbeling.

Zijn 't nu „Paapsche stoutigheden," die dit alles doen?

Wij gelooven, dat deze cijfers een zedelijken achtergrond hebben.

En van „Paapsche stoutigheden" is hier geen sprake.

Maar waarvan zullen we spreken ten opzichte van de Protestanten en van de Hervormden?"

Waarvan in Noord-Holland?

Waarvan door héél Nederland?

Er zullen hier andere dingen noodig zijn, dan philippica's met moties.

Wanneer zal men gaan verstaan, wát Protestant, wát Hervormd is?

En wanneer zal men gaan beseffen, dat die, met loslaten van God en Zijn Woord, tot allerlei zonden en gruwelijkheden zich wenden, ook een wis verderf tegemoet gaan?

Deze nuchtere uiteenzetting — aldus zegt de protestantsche *„De Heraut"* hierbij — is wel geschikt om indruk te maken op degenen, die nog niet geheel verblind zijn. De vragen aan het slot zijn klemmend en veler overdenking waardig.

Dominicaansch Nieuws.

III.

Een dag van beteekenis.

Het was zonder twijfel een wel buitengewone gebeurtenis op eersten Paaschdag in het Zwolsche Dominikanenklooster. Buitengewoon voor Zwolle, voor de orde der Dominikanen, voor de Katholieke Kerk in Nederland en — in het licht der historie — ook voor ons land en volk zelf.

Z. Exc. Mgr. B. A. B. GIJLSWIJK, O. P., titulair-aartsbisschop van Euchaite i. p i., pauselijk delegaat voor Zuid-Afrika, wijdde een groep fraters zijner orde tot priesters.

Voor zoover ons bekend, is, zeker op officieële plechtige wijze, te Zwolle nooit het H. Priesterschap toegediend. Dat is dus op zichzelf een grootsch gebeuren, dat ieder katholiek, die weet van hoe ontzaglijke waarde het priesterschap is, als allergewichtigst in het rijk der genade aanvoelt.

Maar dan de omstandigheden waaronder. Katholiek Zwolle heeft den storm der godsdienstvervolging gevoeld en in het bijzonder ook de Dominikaansche orde heeft hier den tol aan de verdrukking betaald, zooals de vervallen Broerenkerk nog dagelijks in herinnering brengt.

Hoe is God dan met zijn katholiek volk geweest, dat na zooveel eeuwen van lijden, het mogelijk is geworden, dat in een herrezen Dominikanenklooster door een Nederlandsch aartsbisschop uit de orde, een pauselijk delegaat, aan een schaar van jonge kloosterlingen de H. Wijdingen kan komen toedienen, in een met geloovigen gevulde kerk, waarin ook andersdenkenden niet ontbraken.

Mochten wij niet zeggen, dat het een gebeurtenis van beteekenis was voor katholiek Nederland, natuurlijk, maar, in het licht der historie, voor geheel ons volk, dat de tijden der onverdraagzame godsdienstvervolging te boven is?

Zoo was dan ook het oogenblik der handoplegging, waarbij al de aanwezige priesters rond den bisschop en de neomisten stonden geschaard, een oogenblik van geweldige spanning.

Al die Dominikanen, de witte stola over den zwarten mantel, met den bisschop den arm uitgestrekt over de jonge wijdelingen, het was een beeld van de onafgebroken lijn van Christus en Petrus tot op dezen tijd in de katholieke Kerk doorgetrokken. De lijn, waarlangs de genaden uit den Hemel over de kerk blijven afvloeien.

Er was reden voor ieder katholiek, die het oogenblik meemaakte, om gelukkig, om dankbaar, om in Christus trotsch te zijn zelfs, bij de groote weldaden, die de Goddelijke Stichter aan zijn kerk schenken blijft. En groote reden tot bijzondere dankbaarheid is er voor Nederlandsche katholieken, dat zulke aangrijpende momenten thans mogelijk zijn.

Theologisch Magisteriaat.

De zeereerw. zeergel. pater dr. B. Kors O. P., Professor in het Dominikanenklooster te Huisen — Holland, heeft aan het internationaal *Collegio Angelico* te Rome met goed gevolg examen afgelegd in het magisteriaat in de theologie.

Hoogleeraar te Amsterdam.

—Als opvolger van wijlen Prof. Dr. J. V. DE GROOT, O.P. is door het Episcopaat van Nederland benoemd tot Buitengewoon Hoogleeraar in de Thomistische Philosophie aan de Universiteit te Amsterdam, den ZEerw. Z. Gel. Pater Lector R. R. WELSCHEN, O. P. tot dusverre professor in de Philosophie in het Klooster te Zwolle.

Den 7n Mei zou de nieuwe Hoogleeraar met een inaugurale rede in de Aula van de Universiteit zijn lessen openen.

Rondom het Meer van Maracaibo.

Uit alles wat wij daaromtrent den laatsten tijd hebben meegedeeld, zullen onze lezers wel de overtuiging gekregen hebben, dat de districten aan de Oostzijde van het Meer van Maracaibo misschien tot het rijkste oliegebied der wereld moeten gerekend worden. Er zijn zelfs aanwijzingen. dat ook aan de Westzijde, zoodra deze streek wat beter zal onderzocht zijn, petroleum zal gevonden worden. Tal van petroleum-maatschappijen, sommige behoorend tot de machtigste organisaties der wereld, wedijveren daar om den voorrang.

Nu is er voor de vrije ontwikkeling en opbloei der petroleum-industrie rondom het Meer van Maracaibo — een leelijke sta-in-den-weg.

Eerst een klein beetje geographie vooraf.

Men moet onderscheid maken tusschen de *Golf van Maracaibo*, een zeeboezem van de Caraibische Zee, ten Oosten begrensd door het schiereiland Paraguaná en aan de Westzijde door de vooruitstekende punt van Goagira — en het *Meer van Maracaibo.*

Bij *San Carlos* loopt de Golf van M. door een vernauwing van ongeveer 500 Meter breedte uit in *El Saco de Maracaibo*, dat bij de stad Maracaibo zich tot een Kanaal vernauwt, om een eind zuidelijker over te gaan in het *Lago* het Meer van Maracaibo, een reusachtige binnenzee van 20.000 K.M2 oppervlakte, die door de ondiepe afsluiting van de baar in het Noorden en de talrijke bergrivieren, die in dit Meer uitstroomen, tamelijk wel zoetwater bevat. Aan dit Meer van M. ligt ter Oostzijde het veel besproken oliegebied.

De havenstad Maracaibo heeft een zeer rijk achterland, waartoe de geheele staat Zulia, en ook de Staten

---

ongelukken veroorzaken en daarom maakte hij de kleppen aan den achterkant van den ballon, ver van den motor.

De proefnemingen begonnen in 1898. Hij moest met de middelen, die hem toen ten dienste stonden, afzien van den langwerpigen vorm van den ballon en gaf hem een ei-vorm. „Bij de verschillende proefnemingen voelde ik", schrijft Santos Dumont, „verscheidene malen den adem des doods. Maar met mijn no. 3 maakte ik een tocht over Parijs en men begon er over te spreken, of het niet mogelijk was tochten heen en terug te maken.

Op een vergadering van de *Aéroclub*, die toen juist was opgericht, kwam een verlegen sympathiek persoon, dien hij niet kende, Henri Deutsch de la Meurth, een prijs van 100.000 francs uitloven voor den eersten luchtvaarder, die binnen 5 jaar, vertrekkend van Saint-Cloud, om den Effeltoren zou vliegen en weer naar het punt van vertrek zou vliegen en dien tocht zou afleggen binnen de 30 minuten. Elk jaar zou de rente van deze som gegeven worden aan den luchtvaarder, die het beste resultaat had behaald.

Dadelijk ging ik mijn no. 4 construeeren in een hangar te St. Cloud. De ballon kreeg een langwerpigen vorm en kon een snelheid van 30 K.M. in het uur bereiken. De motor woog 100 K.G. en was van 9 P.K. Het resultaat was maar heel middelmatig. Maar ik kreeg de rente van de som als prijs, omdat mijn eenige concurrent zich zelfs niet van den grond had kunnen verheffen.

Gedurende den winter liet ik mijn beroemde no. 5 maken, die ik beproefde in het park van de Aéroclub. Den 12en Juli 1901 laat ik hem om 3 uur in den morgen naar de renbaan van Longchamp brengen en ga toeren boven Puteaux. Alles gaat uitstekend. Bij mijn terugkomst te Longchamp zeg ik tegen mijn vrienden, dat ik de ronde om den Eiffeltoren ga probeeren. En ik doe het, ook al is de commissie van de Aéroclub niet aanwezig. Alles gaat goed, maar bij het Trocadero breekt de kabel, die van het stuurrad naar het roer loopt. Ik daal zonder ongeval op een der tuinen. De kabel is op een lastig te bereiken plaats gebroken, er is een ladder noodig. Men haalt er een. Ik repareer, stijg weer op, maak mijn ronde om den Eiffeltoren en keer terug naar Longchamp, waar men erg ongerust was over mijn lang wegblijven. De pers van heel de wereld verklaart, dat het probleem van het besturen van luchtballons is opgelost."

Van alle kanten ontving Santos Dumont, die den volgenden dag nogmaals een poging waagde, waarbij zijn toestel bij het Trocadero een nieuw ongeluk kreeg en te pletter viel, gelukwenschen met zijn „verovering der lucht".

Santos Dumont maakte een nieuwe ballon. Op 19 Oct. 1901 maakte hij met zijn ballon no. 9 de tocht om de Eiffeltoren op een hoogte van 250 M., ten aanschouwen van duizenden.

Hij deed 29 min. 30 sec. over den afstand, maar daar de snelheid van zijn toestel te groot was, moest hij met een bocht op de plaats van afvaart terugkomen. Hij landde 31 min. na zijn vertrek. Eenigen wilden hebben, dat dit de officieele tijd was, doch bij meerderheid van stemmen werd uitgemaakt, dat Santos Dumont wel degelijk den afstand binnen de 30 minuten had afgelegd. Hij kreeg 129.000 francs, d.i. de prijs, uitgeloofd door Deutsch de la Meurthe, plus de rente en plus eenige kleinere prijzen. Van die som gaf hij 50.000 francs aan zijn mecanicien en aan de werklui van de fabriek, die hem geholpen hadden. De rest werd door de zorg van Lepine, den prefect van politie, verdeeld onder meer dan 3.950 Parijsche armen.

Drie jaar later begon Santos Dumont met proefnemingen met een vliegtuig. Op 23 October 1906 gelukte het hem te Bagatelle een vlucht te maken van 250 M. voor de wetenschappelijke commissie van de Aéroclub en een groote menigte.

„Deze dag en de 12 Juli zijn de gelukkigste oogenblikken van mijn heele leven", zegt Santos Domont, die nu de verwerkelijking van zijn jeugddroom aanschouwt.

Snel-vliegen.

Te Istres heeft de Fransche aviateur Sadi Lecointe het wereldsnelheidsrecord gevlogen. Hij vloog 4×1 K.M. met een gemiddelde uursnelheid van 375 K.M. 132. De eerste K.M. bereikte hij een snelheid van 391 K.M. per uur.

Die eerste K.M. werd dus in minder dan één minuut afgelegd. En dan te denken, dat onze voorouders rilden, toen de eerste sukkeltreinen gingen rijden. Dat zou geen mensch kunnen uithouden, zuchtten ze, want de adem werd iemand gewoonweg afgesnoerd.

En nu dit.

Het volgende staatje geeft de snelheids-vliegrecords, in den loop der jaren behaald:

12 Nov. 1906,	Santos Dumont	41 K.M. 922
26 Oct. 1907,	Henry Farman	52 K.M. 700
20 Mei 1909,	Tissaudier	54 K.M. 810
23 Aug. 1909,	Curtiss	69 K.M. 821
24 Aug. 1909,	Blériot	74 K.M. 318
28 Aug. 1909.	Blériot	76 K.M. 915
23 April 1910,	Latham	77 K.M. 519
10 Juli 1910,	Morane	106 K.M. 508
9 Maart 1911,	E. Nieuport	108 K.M. 958
12 April 1911,	Alfred Leblanc	111 K.M. 801
12 Mei 1911,	E. Nieuport	120 K.M. 760
12 Juni 1911,	Alfred Leblanc	125 K.M.
16 Juni 1911,	E. Nieuport	130 K.M. 057
21 Juni 1911.	E. Nieuport	133 K.M. 136
13 Jan. 1912,	Jules Védrines	145 K.M. 161
22 Febr. 1912,	Jules Védrines	151 K.M. 290
29 Febr. 1912,	Jules Védrines	162 K.M. 454
1 Maart 1912	Jules Védrines	166 K.M. 821
2 Maart 1912,	Jules Védrines	168 K.M. 910
13 Juli 1912,	Jules Védrines	170 K.M. 777
27 Juni 1913,	Maurice Prévost	179 K.M. 820
17 Sept. 1913,	Maurice Prèvost	191 K.M. 897
29 Sept. 1913,	Maurice Prévost	203 K.M. 550
22 Oct. 1919,	De Romanet	268 K.M. 621
7 Febr. 1920,	Sadi Lecointe	275 K.M. 862
28 Febr. 1920,	Casale	283 K.M. 464
10 Oct. 1920,	De Romanet	292 K.M. 682
11 Oct. 1920,	Sadi Lecointe	296 K.M. 691
20 Oct 1920,	Sadi Lecointe	302 K.M. 529
4 Nov. 1920.	M. de Romanet	309 K.M. 012
12 Dec. 1920,	Sadi Lecointe	313 K.M. 048
26 Sept. 1921,	Sadi Lecointe	330 K.M. 275
30 Sept. 1921,	Brask Papa	336 K.M. 468
2 Oct. 1922,	Sadi Lecointe	341 K.M. 289
31 Dec. 1922,	Sadi Lecointe	348 K.M. 029
4 Jan. 1923.	Mitchell	361 K.M. 280

Trujilla, Tachira en Mérida behooren, die alleen langs Maracaibo hun producten naar het buitenland kunnen uitvoeren.

Doch de haven van Maracaibo is niet door groote stoomschepen te bereiken. Dat zit hem niet in het Meer van M., want dit is vrij diep, reikt tot zelfs 250 M diepte.

De fout zit hem evenmin in den nauwen doorgang van 500 M. breedte bij San Carlos. Doch de groote belemmering schuilt in de baar, de *barra*, die nog vóór San Carlos ligt, een uitgestrekte zand- of modderbank, waar boven niet meer dan 2 tot 3½ Meter water staat, die zich bovendien bijna dagelijks verplaatst, en aan zeer veel veranderingen en verschuivingen onderhevig is, zoodat de booten dikwijls alleen met zigzagvaren over die baar kunnen heenkomen.

Voor groote stoomschepen is dus de haven van Maracaibo afgesloten. Daaruit volgt, dat ook de ruw-olie van San Lorenzo en van de nieuwe petroleumbronnen van *La Rosa* en *Los Barrosos* niet met tankschepen met groote diepgang kan vervoerd worden.

En juist de vele kleine lichters en tankscheepjes maken het transport van de ruw-olie zoo kostbaar.

Voor den opbloei van de haven van Maracaibo alsook voor de ontwikkeling der petroleum-industrie is de verwijdering van die baar een levenskwestie.

De *Caribbean Oil Cy* heeft zich reeds van het begin van haar exploraties in den Staat Zulia ook de kwestie van deze baar in studie genomen. Bijna een jaar lang is een stoombootje geregeld in haar vasten dienst geweest om door pijlingen in de streek alle gegevens te verkrijgen, die tot oplossing van dit moeielijk vraagstuk kunnen dienst doen.

Doch de *Caribbean* staat niet alleen. Er zijn op het oogenblik wel een 10 tal petroleum Myen, die in den Staat Zulia werkzaam zijn, bij deze kwestie geinterresseerd. Nu komt de regeering van Venezuela, en speciaal Maracaibo voor dit alternatief te staan, óf wel, opruiming van die lastige baar óf wel de petroleum Myen leggen pijpleidingen aan voor den afvoer van hun ruwolie naar de Noordkust, waar de grootste tankschepen de olie vrij en onbelemmerd kunnen innemen.

In dit laatste geval vervallen voor Maracaibo voor goed alle voordeelen, die het uit de ontwikkeling van de scheepvaart en van zijn eigen haven en van de petroleum-industrie zou kunnen trekken.

Natuurlijk zal de verwijdering van deze baar wel niet tot voordeel van onze haven van Curaçao strekken, want wij leven van den afval van Maracaibo.

Doch dit punt blijft hier buiten beschouwing.

In den laatsten tijd is de eerste stap gedaan om te komen tot de oplossing van deze kwestie.

Zooals men weet vergadert telken jare in de maanden April en Mei het Congres (het parlement) van Venezuela in de hoofdstad Caracas. Ook daar zal nu voor de eerste maal deze kwestie besproken worden. Dat komt zóó. Want om tal van politieke en andere redenen is niet te verwachten, dat het initiatief hiertoe van de Regeering zelf zou uitgaan.

Maar de petroleum Myen, — anders de vinnigste concurrenten — hebben in deze aangelegenheid, waarbij ze allen evenzeer belang hebben, tot een gemeenschappelijk optreden besloten. Negen petroleum Myen, nl. de *Koninklijke Shell, (*waaronder ook de *Caribbean* ressorteert), de *Standard, Texas, Creole Syndicate, Maracaibo, South America Gulf, Venezuela Oil Concession Ltd, British Equatorial* en de *Beacon Sun* hebben de handen ineengeslagen en zijn in een Conferentie tot het besluit gekomen, om door het graven van een Kanaal door de baar de toegang voor de groote scheepvaart op het Meer open te stellen.

De kosten van deze onderneming worden geschat op 10 millioen doll. en men denkt in 18 maanden het werk te kunnen voltooien.

Om het werk te kunnen beginnen vragen zij aan het Gouvernement van Venezuela een som van 25,000 dls, natuurlijk maar een peulschilletje in vergelijking met de totale kosten.

Het antwoord is nu aan de Regeering van de naburige Republiek, welk antwoord wij en velen met ons met de grootste belangstelling tegemoet zien.

Berichten uit de Kolonie.

R. K. Missie.

De Eerw. Pater ADALBERTUS KOENEN, benoemd tot assistent op de Bovenwindsche Eilanden, vertrok Woensdag met de *Johanna* naar St. Martin.

— Met het SS. *Venezuela* wordt de volgende week de *Z. Eerw.* Pastoor F. HENDRIKS weer van zijn verlof uit Holland terugverwacht. Met hem komen ook mede twee nieuwe zusters de EerwZZ. M. CATHARINA en MA. PAULA van de Congregatie van Schijndel.

—Uit nadere berichten ontvangen van Mgr. VUYLSTEKE blijkt, dat Z. D. H. om van Porto-Rico naar Cuba te komen, een grooten omweg heeft moeten maken. Van 29 tot 30 April vertoefde Mgr. te Puerto Plata, de noordelijke haven van de Republiek Sto Domingo, den 1n Mei te Port-au-Prince, de hoofdstad van de Republiek Haïti, en van daar zou Mgr. naar Santiago de Cuba vertrekken. Toevallig gebeurde het, dat gedurende dit geheele traject de Heer Lloreda Ruiz, die hier onlangs als gevolmachigde kwam om arbeiders te werven voor de suikercentrale van Cuba, zijn reisgezel was.

— Dezer dagen ontving het Apost. Vicariaat opnieuw een bericht van dankbetuiging van Z.H. den Paus voor de gift van 3.600 lire, het bedrag van de nagekomen giften vertegenwoordigend voor de hongerlijdenden in Rusland.

Onze Loods.

De Heer H. VAN DER HOEVEN herdenkt a.s. Maandag 21 Mei den dag dat hij voor 15 jaar geleden als loods in onze haven in dienst trad. Voor zoover wij weten, heeft nog geen enkele maal een schip, dat hij binnenloodste, averij bekomen.

Wel trof hem eenige jaren geleden het ongeluk, toen hij bij ruwe zee aan boord wilde gaan van de *Merida*, dat zijn been tusschen de loodsboot en de *Merida* bekneld raakte en brak.

Onze hartelijke gelukwenschen met dezen mooien *staat van dienst.*

Excursietocht.

De excursie naar Bonaire met de Pinksterdagen zal in plaats van met de *Brion* den tocht ondernemen met de stoomboot *Baralt.*

Het geheele muziekkorps van het garnizoen maakt de reis mee.

Gestaakt.

In het nummer van Vrijdag 11 Mei bericht de uitgever van het *Bulletin of Wireless Massages*, dat hij de uitgave gestaakt heeft om reden van de athmospherische storingen, die een geregelden dienst onmogelijk maken.

Metereoloog.

Met de *Caracas* kwam hier Maandag aan de Heer O. L. FASSIG, Chef van den Metereologischen dienst op Porto Rico en schrijver van een hoogst wetenschappelijk werk over de *„Orkanen in West-Indië"*

Garnizoen.

Met het S.S. *Oranje Nassau* vertrok, wegens het beëindigen zijner detacheering, de 1ste Luitenant J. DE VRIES naar Holland.

De Kon. Emmabrug.

Het is gebleken, dat de uren waarop de brug gesloten moet blijven, toch voor de scheepvaart wel wat al te lang duren. Daarom zijn ze deze week wat ingekort en geldt nu de volgende regeling voor de sluiting:

's Morgens van 8 tot 8¼ uur.
's Middags van 12 tot 1 uur.
's Namiddags van 3 tot 3½ uur.

Jammer is, dat het beloofde motorbootje om de voetgangers, wanneer de brug geopend is, over en weer te brengen, zoo weinig op zijn post is.

Geneeskundige Kring.

Er is deze week op ons eiland opgericht een: *Curaçaosche Geneeskundige Kring*, waarbij zich voorloopig reeds 10 doktoren hebben aangesloten, nl. de Heeren CASSERES, MEAÑO ROJAS, H. E. ODUBER, GAERSTE, HOPKINS, DE HASETH-MOLLER, WINKEL, J. R. ARENDS, J. DE J. ARENDS en J. ODUBER.

Nieuwe vliegtocht.

Zaterdag 5 Mei hebben twee Duitsche vliegeniers Dr. von Bauer en Schütz met hun watervliegtuig *Gleva* voor het eerst een vliegtocht volbracht van Barranquilla (Colombia) naar Maracaibo in 5 uur en 25 minuten.

Phosphaat.

Er zijn rijke en uitgestrekte phosphaatbeddingen ontdekt in Marrocco, die van even groote uitgestrektheid zijn als die van Florida, terwijl de dikte der lagen grooter is dan welk ander land in het Oostelijk halfrond.

De plaats ligt in Bourondj, een district van 60 mijlen lengte, gelegen op 100 mijlen ten Zuiden van Casablanca.

De Verkiezingen der Provinciale Staten.

De verwachting van links de Eerste Kamer om te zetten, is op een jammerlijke mislukking uitgeloopen. Over de geheele linie is de overwinning aan de rechterzijde.

De meerderheid in de Eerste Kamer blijft rechts.

Nu de uitslagen van alle elf provinciën bekend zijn, kan een vergelijking gegeven worden van de politieke bezetting der 590 Statenzetels over het geheele land vóór en na de verkiezing.

(De getallen tusschen haakjes beteekenen het aantal zetels, dat de partijen vóór de verkiezing bezetten.)

	Getal der zetels.	
R. K. Staatspartij	184	(182)
A. R. Partij	86	(88)
Christ.-Hist. Unie	75	(54)
Staatk. Geref. Partij	8	(3)
Herv. Geref. Staatspartij	1	(0)
Chr.-Soc. Partij	2	(3)
R.-K. Volkspartij	2	
Cht.-Dem. Partij	1	(2)
Plattelandersbond (R.)	1	(0)
Plattelandersbond (L.)	11	(1)
Plattelandspartij	2	
Vrijheidsbond	62	(85)
Vrijz.-Dem. Bond	39	(44)
Lib. Partij	0	(1)
S. D. A. P.	107	(117)
Comm. Partij	7	(8)
Soc. Partij	0	(2)
Middenstandsunie	1	(0)
Groep-Westerhof	1	(0)

De grootste winst is behaald door de Christ. Historische Partij en de Plattel. Bond. Het grootste verlies werd geleden door de Socialisten en de Vrijheidsbond.

Friesland heeft misschien nog het mooiste succes voor *rechts* te boeken. Daar zijn de de Staten van *links* naar *rechts* gewandeld. Eerst stonden ze 27 links tegen 23 rechts en nu is de verhouding 26 rechts tegen 24 links. Een Christ.-historische, een rechtsche Plattelander en ook een Katholieke winst!

Natuurlijk, dat de Vrijheidsbond, die overal begrijpelijkerwijs weer het loodje legt, in Gelderland vooral klappen kreeg vanwege de Tielsche affaire, waar immers de Vrijheidsbond geheel is uitgevallen. 4 zetels verloren er de Vrijheidsbonders. Toch was dat nog niet het grootste verlies, want in Zuid-Holland verloor de Bond liefst 5 zetels. Overal is zijn debacle groot.

De tuimeling van de *Vrijheidsbond* betreft in Friesland 2, in Drente 3, in Noord-Holland 3, in Zeeland 3, in Overijsel ook drie. Toch is er ook wiust: een zeteltje in Groningen, een troostprijs!

Ook de S. D. A. P. verliest overal, zij het dan in mindere proporties.

In Gelderland, Drente en Zuid-Holland is een S. A. D. P.-er uitgeworpen, in Noord-Holland twee en in Groningen en Friesland elk zelfs drie. Het is voor de S. D. A. P. een harde pil, dat haar zetels overgaan op een Christ.-Hist., ja, op.... Plattelanders van Braat!

Men weet, dat men in sommige kringen Noord-Holland verwijt, dat het zoo rechts, met name zoo Katholiek wordt door de groote gezinnen. Dat klopt nu ook met de geleidelijke verbetering der Staten. Het aarts-vrijzinnige Noord-Holland, dat broederlijk met de S. D. A. P. opdeelde, wordt al meer en meer naar rechts getrokken. Het staat reeds 37 rechts tegen 40 links. Nog een rukje en zelfs Noord-Holland wordt in meerderheid rechts!

Draadlooze geneeskundige adviezen

Zeeschepen van elke nationaliteit zullen voortaan uit zee draadloos geneeskundigen raad kunnen inwinnen bij de twee groote ziekenhuizen te Stockholm, meldt het „Tijdschrift voor Geneesk." De Zweedsche regeering heeft goedgevonden dien raad in het Zweedsch, Engelsch, Duitsch en Fransch kosteloos aan schepen, die er om vragen, te seinen.

Nieuwe Postzegels

Het Moederland heeft nieuwe postzegels gekregen van 1, 2, 2½ en 4 cts.

Wij kunnen er alleen van zeggen dat ze heel leelijk zijn en dat we hopen, dat die teekeningen niet als model zullen genomen worden voor toekomstige Curaçaosche postzegels.

Groote droogte.

Berichten van St. Martin ontvangen spreken van groote droogte.

Als er niet spoedig flinke regens vallen, komt er zeker gebrek aan drinkwater.

Stakingsonlusten.

Onlangs is er te Port-au-France op het eiland Martinique een staking van de suikerrietsnijders uitgebroken, waarbij de staking hier op Curaçao het vorig jaar beleefd maar kinderspel was.

De stakers zijn tot de bezittingen doorgedrongen en hebben daar plunderingen begaan. Voorts hebben zij op verschillende plaatsen het te veld staande suikerriet in brand gestoken.

Den volgenden avond had te Sassignac een bloedige botsing plaats tusschen stakers en gendarmes, die door de stakers werden aangevallen. De politie-beambten zagen zich genoodzaakt van hun vuurwapenen gebruik te maken. Er vielen tal van dooden en gewonden. De gouverneur heeft onmiddelijk troepen ter versterking gezonden.

Nieuwe sleepboot.

Gisteren morgen om 7 uur kwam in onze haven binnen, komende van Trinidad een nieuwe sleepboot *Neptunus* met den ijzeren lichter *Zeelandia.*

Beiden zijn bestemd voor de *Isla* voor den aanvoer van ruwe olie van Maracaibo.

Officieële berichten.

Aan den 1sten klerk ter Inspectie der belastingen C. G. van Werkhoven is tot verder herstel van gezondheid tien dagen verlofsverlenging verleend.

Aan den landbouwkundige op St. Eustatius G. J. van der Plaats is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan den agent van politie 2e klasse op Aruba P. R. Lesire is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De tijd. agent van politie op St. Eustatius G. B. Heyliger is tijdelijk ontheven van de functien van deurwaarder aldaar, en de tijd. agent van politie H. A. Brown is met die functien belast.

De kommies der belastingen W. A. O'Conner is overgeplaatst van Saba naar St. Martin; de kommies 2de klasse R. A. Bremer is geplaatst op Saba en de 2e beambte W. Nisbet is eervol ontheven van de waarneming der betrekking van kommies der belastingen op St. Martin.

Aan Mej. C. E. van der Biest Thielen, tijd. 2de beambte ter Administratie van financien alhier, is om gewichtige redenen veertien dagen verlof naar Bonaire verleend.

Aan den adjunct-commies ten postkantore alhier O. W. Gravenhorst Brouwer is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend.

Aan den hoofdbrievenbesteller alhier N. I. Heyzer is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan Mej. A. Scholtens, onderwijzeres 2de klasse aan de Wilhelminaschool alhier, is tot herstel van gezondheid een week verlof verleend.

Petroleum-nieuws.

—In Engelsche kringen trekt men zich weinig aan van den strijd, die tusschen Frankrijk en Amerika schijnt te zijn ontbrand over de z.g. Cester-Goedhalsconcessies, die met de regeering van Angora ten voordeele van Amerika heeten te zijn afgesloten. Zoolang de oorspronkelijke regeling t.o. van Mosoel getroffen, in waarde blijft, hebben de nieuwe afspraken natuurlijk weinig of geen beteekenis, aangezien Engeland duidelijk heeft toegestemd in een politiek van de open deur, waardoor dus iedereen, van onverschillig welke nationaliteit, wat betreft de exploiteering van concessies, gelijk zou staan. Men erkent echter dat een regeling volgens het Chester-plan een streep door de rekening van Frankrijk zou zijn, daar dit vast rekende op de ondershands gesloten overeenkomst van Franklin Bouillon.

—De vorige maand is een Maatschappij gevormd te New-York met een kapitaal van 5 millioen dollar. Deze Mij. vormt een onderdeel van de *Standard Oil Co.* van New-Jersey en heeft tot speciaal doel de exploitatie van de olievelden van het Oostelijk deel van het district Buchevacoa in den Staat Falcon (Venezuela). Het contract werd afgesloten met de concessionarissen van dit terrein, *The Britsch Oil fields Ltd. te Londen.*

—De totale waarde van de petroleumindustrie in Mexico wordt geschat op 1,050,532,434 dollar. Hiervan bezitten de Amerikaansche petroleummagnaten 606,043,239 doll.; de Engelschen 354,776,199 doll. en Holland 71,197,368 dollars, het overige valt op andere landen.

Aanbesteding.

Bij openbare inschrijving zal worden aanbesteed de levering van 69 paar schoenen ten behoeve van de politie.

De onderteekende inschrijvingsbiljetten moeten uiterlijk op Vrijdag, 1 Juni 1923 om TWAALF uur 's middags zijn ingeleverd op het Parket van den Procureur-generaal, waar de inschrijvingsbiljetten op gemeld uur geopend zullen worden.

Belanghebbenden kunnen bij de opening persoonlijk of door een gemachtigde tegenwoordig zijn.

Biljetten, die niet onderteekend zijn, of waarin sommen of woorden onvoldoende of onduidelijk geschreven zijn, kunnen worden geweigerd.

De inschrijvers moeten ten genoegen van den Procureur-generaal twee gegoede borgen stellen tot zekerheid van de richtige nakoming van hunne verbintenissen.

Omtrent de verdere voorwaarden kunnen op het Parket voornoemd nadere inlichtingen worden ingewonnen.

Curaçao, den 17 Mei 1923.

De Procureur-generaal,

J. B. GORSIRA.

BUITENLAND.

Ku Klux Klan.

In de *Magazine Section* van *the New-York Herald* van den 18n Maart jl. troffen we een drietal interessante en ongewone foto's aan van de *Ku Klux Klan*-leden. De kleeding is geheel wit en bestaat uit een hooge puntmuts, een langwerpige witte doek, met twee openingen voor de oogen, die bij wijze van masker het geheele gelaat bedekt en tot op de borst afhangt. Verder een lange tot bijna op de voeten afdalende tot aan de knieën gesloten jas met lange ruime mouwen. Ter rechter en linker zijde dragen zij op de borst een zwartrond herkenningsteeken, waarop een wit St. Andreas-kruis met in het midden een wit vierkant met een zwarte omlijsting. Een witte schoudermantel voltooit het vreemdsoortige costuum, dat een potsierlijken, clownachtigen indruk maakt.

—Een gezelschap Ku Klux Klanners is op Eersten Paaschdag te Pittsburg door een resoluten koster uit de kerk gejaagd. Zestien gedaanten, gekleed in het bovenbeschreven costuum, onderbraken den Paaschdienst in een Methodist-Episcopaalsche kerk met het doel den predikant een gouden beurs aan te bieden volgens de gewoonte door de Klan in andere deelen des lands aangenomen, wanneer zij haar goedkeuring wil betoonen over een of andere bepaalde kanseluitspraak. De predikant deed een beroep op hen om hun vermomming af te leggen. Toen zij hieraan niet voldeden, rukte de koster zes der mannen hun kap af, waarop dezen met hun gezellen overhaast de wijk namen en in drie auto's wegvluchtten. Echter had men te voren de indentiteit van een aantal hunner vast kunnen stellen, alsmede wie de eigenaar der auto's was.

—De eerste van de bovengenoemde foto's van de *New-York Herald* stelt een groote groep voor van minstens een 30 tal K. K. K. leden van de Georg Washington Klan, met hun mutsen op, zooals ze geheel onkenbaar Zondag 11 Maart in de Grace-Methodisten-Episcopale kerk in Newark N. Y. de godsdienstige oefeningen bijwoonden. Dit is een van de weinige malen, dat de *Klan* zoo in 't publiek verscheen. Hun intrede in de kerk veroorzaakte een sensatie onder de bezoekers. In tegenstelling met het gebeurde in Pitsburg werden zij hier toegesproken door den dominé Rev. Paris E. Greenly, die den grootmeester genaamd *exalted cyclops* (edelachtbare cycloop) voorstelde aan de gemeente.

Op de tweede foto kan men den *„exalted cyclops"* zelf zien op den kansel, vanwaar hij de gemeente toespreekt.

De derde foto stelt dezelfde leden van de Newark Klan voor bij de begrafenis van een hunner leden op het Fairmont-Kerkhoff te Newark. — 25 Klan-leden betraden het Kerkhof in hun eigenaardig costuum en vergezelden het lijk tot aan het graf. Hun optreden was een verrassing voor den begrafenis-stoet.

Volgens datzelfde nummer van de *New-York Herald* vermindert het aantal der *Ku Klux Klan* in het Zuiden van Amerika, waar 't volk gewaar wordt dat de Klan geen voordeel brengt aan de negers en volgens hun idee niet genoeg den strijd aanbindt tegen Katholieken en Joden.

In Texas verliest zij nog meer terrein, daarentegen maakt zij grooten voortgang in West-Virginia, Maryland, Indiana, Ohio, Illinois, Missouri, New-York, New Jersey en andere staten van 't Noorden en Middel-Westen.

Het departement van Justitie schijnt nog niet van plan tegen de Klan op te treden. President Harding heeft er zich niet over uitgelaten. De assistent Attorney-General JOHN H. CRIM zond aan den Attorney General, vóór diens ziekte, een lijst van 300 gouvernements ambtenaren, die leden zijn van de Klan en raadde aan den president voor te stellen hun allen uit gouvernementsdienst te ontslaan. Dat rapport is op de schrijftafel van den Attorney generaal blijven liggen.

De *Klan* schijnt in geen enkelen staat zoo snel toe te nemen in aantal al in New Jersey. Senator Watson zegt, dat er 300.000 leden zijn in Indiana en Senator Reed meent dat er 150.000 zijn in Missouri.

JOHN M. PARKER, Gouverneur van den Staat Louisiana, treedt krachtig tegen de K. K. K. op.

De afvalbeweging in Oostenrijk.

De *Reichspost* bevat een droevig stemmend artikel over de afvalbeweging in Oostenrijk en de vijandigheid der sociaal-democratie tegenover den godsdienst.

Sinds het begin van dit jaar spanden de rooden alle krachten in, om ter gelegenheid van de volkstelling (7 Maart gehouden) het bewijs te leveren, dat Weenen geen Katholieke stad meer was.

Papier- en boekhandel stelden zich in dienst der afvalbeweging; een bekende uitgever plaatste de afvalformulieren (prijs slechts 100 kr.) in de étalage midden tusschen de pornografische literatuur. De propaganda alleen zou waarschijnlijk niet veel succes gehad hebben, wanneer geen „sterkere" middelen waren toegepast.

Bedrijfsraden riepen in de fabrieken de arbeiders bijeen, legden hun de afvalverklaring voor en eischten onderteekening: weigerde men, dan liep men gevaar als organisatiebreker verwijderd te worden. Bij de uitbetaling der werkloosheidsuitkeering werden de werkloozen eveneens gedwongen om de klaargemaakte afvalformulieren te onderteekenen. Gebleken is dan ook, dat niet theoretische overtuiging de menschen uit de kerk deed treden, maar de vrees voor gewelddaden en angst voor het verlies van hun betrekking.

Overigens kwamen verscheidene afvalligen enkele dagen later weer aan de pastorieën terug, waar zij verzochten om weer opgenomen te worden, echter met het dringend verzoek om over den terugkeer te zwijgen, daar zij anders broodeloos zouden worden.

Volgens de *Reichspost* traden in de periode van 1 Januari tot 7 Maart ongeveer 13.000 personen uit hun kerk d.w.z. iets meer dan 12.000 uit de Katholieke kerk d.i. ½ pct. der Weensche Katholieken, een 400 uit de protestantsche religie, dat is een even groot percentage, 327 uit het jodendom, 147 uit de oud-Katholieke kerk.

De sociaal-democratie, zoo besluit het blad, heeft zich met deze afvalbeweging weder het masker van het gelaat gerukt. Deze onvrijwillige zelfkarakteristiek heeft ook haar goede zijden. Zij schept klaarheid."

Godsdiensthaat in Rusland.

Zaterdags vóór Paschen 's morgens ten 4 uur is Mgr. BOEDKIWITSJ, het hoofd der katholieke kerk in Rusland, terechtgesteld. De beul bracht hem door een revolverschot in het achterhoofd den dood toe.

De verontwaardiging over dezen moord is algemeen. Vooral de Engelsche pers spreekt haar groote afkeuring en ergernis uit over de schandelijke [illegible] den bisschop gevoerd is en beschouwt het enkel als een daad van wraak tegen de kath. kerk. De *Westminster Gazette* zegt, dat deze daad een algeheel gemis aan staatsmansbeleid verraadt, ook door het uitdagen der openbare meening der geheele wereld. — Dit proces, zegt de *Daily Mail*, is een eerste stap van de sovjet-regeering tot de vernietiging van alle vormen van christendom in Rusland.

De wetten, die het geven van godsdienst onderricht aan personen beneden de 18 jaar verbieden, treffen alle vormen van Christendom. Zelfs het bidden in den familiekring en het godsdienstonderricht door moeders aan haar kleine kinderen wordt er door verboden.

Ziehier het oordeel van den correspondent der *Daily Mail* te Moscou omtrent de veroordeeling der priesters.

Krylenko is even bloeddorstig als een wild beest. Zijn woeste begeerte naar bloed overtrof alles, wat ik ooit hoorde.

Maar oneindig veel erger was het gejouw, was het hoongelach en gespot, dat den mannen werd toegebruld, vóór hun vonnis geveld werd.

De aanklacht tegen Mgr. Boedkiwitsj was gebaseerd op aanteekeningen, in zijn lessenaar gevonden, omtrent besprekingen, tusschen geestelijken gevoerd over de bolsjewistische wetgeving, inzake echtscheiding, scheiding van Kerk en staat, schoolwezen en dergelijken.

Krylenko verklaarde, dat iedereen, die bolsjewistische wetten becritiseerde, gevaar liep zijn leven te verliezen.

De rechtbank was heel partijdig samengesteld, maar de gevangenen gedroegen zich prachtig, als de christelijke martelaren voor Nero's gerechtshof.

De taal van den aartsbisschop was mannelijk en fier en zijn houding prachtig. Een echte prins der Kerk!

Prachtig waren ook taal en houding van een jongen priester, Joenewitsj genaamd, die pas gewijd was. Toen hij sprak, vielen de sigaretten uit den mond der rechters, die den gevangene sprakeloos aanstaarden.

De bejaarde Poolsche dienaar van den aartsbisschop, een typische oud-soldaat met witten snorbaard, poogde zich wanhopig een weg te banen naar zijn meester. Maar hij werd overmand en door soldaten buiten de rechtszaal geworpen, die, bang dat er een poging zou gedaan worden de gevangenen te bevrijden, de omgeving van het gerechtsgebouw met de bajonet schoonveegden.

Als bewijs van den godsdiensthaat der sovjetmannen haalt de correspondent nog een geval aan, waarin een bureau voor de levensmiddelenvoorziening van de Pauselijke hulpcommissie te Moskou met anti-christelijke opschriften „overplakt" was. Men las er de bekende godslasterlijke leugens: „Godsdienst is opium voor het volk", „God bestaat niet", „Godsdienst is de theorie van den wilde" en andere.

De Amerikaan dr. Walsh fotografeerde de opschriften en zond een waarschuwing aan de bolshewiki, die de opschriften verwijderden en later boudweg ontkenden, dat de anti-godsdienstige motto's op het bureau waren aangebracht geweest.

Deze politiek van brute ontkenning, van stuitende valschheid is karakteristiek voor de bolshewiki. In het onderhavige geval baatte echter geen ontkenning, daar dr. Walsh de opschriften gefotografeerd had.

Het Katholicisme in de Vereenigde Staten.

Volgens de laatste officieeële opgaaf zijn er in de Ver. Staten van Amerika 18.260.793 katholieken. Het aantal katholieken is belangrijk vooruitgegaan in de Staten Ohio, Minnesota, Illinois, Michigan en Missouri. Er zijn in de Ver. Staten 22.545 kath. priesters, terwijl nog 8.788 jongelingen zich voorbereiden voor de studie van het Priesschap.

De Kath. scholen worden bezocht door 1.922.420 leerlingen.

Italië en de H. Stoel.

In een hoofdartikel zegt de *„Osservatore Romano,"* dat de reorganisatie van het godsdienstonderwijs door de Italiaansche Regeering het sedert vijftig jaar bestaande conflict tusschen Kerk en Staat uit den weg zal ruimen. Deze verklaring wordt door de Italiaansche bladen beschouwd als de eerste beslissende stap voor een vergelijk.

Bekendmaking.

De verkoop van Juweelen en van Gouden en Zilveren voorwerpen, ter Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleend van den 1sten Juli 1921 af tot en met 31 December 1921, onder **No. 9328 B** tot en met **No. 7914 C,** zal plaats hebben op Donderdag den 24 Mei a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 19e Mei 1923.

De Voorzitter

3 H. J. Cohen Henriquez.

Bekendmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan art. 7 en 9 der Verordening van April 1923 (P. B. No. 14) luidende;

Art. 7.

„Voor elken hond, waarvoor belasting is voldaan, wordt door of van „wege het hoofd of plaatselijk hoofd „van politie, op verzoek van den belastingplichtige kosteloos een kenteeken uitgereikt.

„Dit kenteeken wordt jaarlijks door „den Procureur-Generaal in de maand „April vastgesteld.

„Tot primo Juli blijft het kenteeken „van het onmiddelijk voorafgaande belastingjaar geldig.

Art. 9.

„Het kenteeken moet door den hond „duidelijk zichtbaar en aan den halsband worden gedragen.

„Alle honden, die op den openbaren weg, alsmede op voor een ieder „toegankelijk particulier erf worden „aangetroffen zonder van het vereischte „kenteeken voorzien te zijn, zijn ter „beschikking van de politie en kunnen, indien het noodig wordt geoordeeld, onmiddelijk worden afgemaakt."

Het kenteeken zal dit belastingjaar den vorm van een halve maan en tot opschrift hebben het woord „CURAÇAO", het volgnummer en de getallen 19 en 23.

Het kenteeken is aan de hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar.

Curaçao, den 1n Mei 1923.

De Procureur-generaal,

3—4 J. B. GORSIRA.